

IX. Remete -

Életelemlül kopár földön, felhőtlen ég alatt a Remete, linék hosszú szakalla már fejez felér. Balkesében tartott vándorbotra támaszkodva áll, jobbjában lámpást tart, mely ég és világít, de annál inkább fényét öltözékének redői csökkentik.

Az általam rajzolt képpel ellentétben, a Remete esetleg felfelé nézzen.

Az elvi ember elindul, hogy elkerülje hátrahagyottait, de hirtelen megtorpan, mert nem tudja: "hogyan tovább?"

Sírián táj, sűrűség, reménytelenül. Nem tudja, hogy mióta rekedt itt a Remete. Hosszú, felér szakalla az időtlenséget simbolizálja.

A rubro: állapotot jelent, mely a lámpást, mégis az öntudatot eltakarja, s mégis kevesetül csak átszűrődik a lámpás rejtett, lappangó lobogása, az öntudat elhovályosult fénye.

A vándorbot a Varázsló pálcája, a teremtés szimbóluma, mely azonban most már a Remete bal-kezesében van. — A remete felfelé néz, segítségért, mert nem tudja mit tegyen, merre menjen.

Bár az öntudat fénye elhovályosult, mégis, a stagnáló embert, az elvi embert tovább fogja vezetni az útvesztőkhöz pedig, hogy a továbbvezető útba rátaláljon, ki is kell mozdulnia egyensúlyi helyzetből. A továbbvezető út módszerére kell, hogy ráleljen.

A IX-es Remete-kép keresés, a valószínű megsejtése, befelé-fordulás, földönjárás, és az ég vizsgálása. Az első beavatás,